

Πανεπιστήμιο ανοιχτό στην κοινωνία Και όχι συλλήψεις για μία ταινία – Αντιεξουσιαστική Κίνηση Θεσσαλονίκης

Το βράδυ της Τρίτης 17/02 πραγματοποιήθηκε μία ακόμη μεγάλη αστυνομική επιχείρηση με την μεγάλη συμβολή των πανεπιστημιακών αρχών για μία... προβολή ταινίας από πολιτιστική ομάδα του Πανεπιστημίου.

Αποτέλεσμα 38 προσαγωγές μέχρι και περιμετρικά και εκτός του Πολυτεχνείου που μετατράπηκαν σε συλλήψεις με κατηγορία “Διατάραξη λειτουργίας δημόσιας υπηρεσίας”.

Μία αστυνομική επιχείρηση για μία προβολή ταινίας που αποδεικνύει για ακόμη μια φορά ότι η εξουσία θέλει ένα πανεπιστήμιο νεκρό και “καθαρό” από κάθε δραστηριότητα πέρα από την εντατικοποίηση των σπουδών και τις business που κάνει με κάθε λογής εργολάβο και χρήμα που λαμβάνει ή δίνει.

Στεκόμαστε με αλληλεγγύη στο πλάι των συλληφθέντων που το μόνο “έγκλημα” τους ήταν να... παρακολουθήσουν μία ταινία ή να τυχαίνει να βρίσκονται περιμετρικά της Πολυτεχνικής Σχολής του Α.Π.Θ.

Συγκέντρωση αλληλεγγύης στους/ις 38 συλληφθέντες/είσες για μία προβολή ταινίας στο Α.Π.Θ.:

Τρίτη 26/05, 09:00, Δικαστήρια Θεσσαλονίκης

-ΚΑΝΕΝΑ ΠΕΙΘΑΡΧΙΚΟ, ΚΑΜΙΑ ΔΙΑΓΡΑΦΗ

-ΠΑΥΣΗ ΚΑΘΕ ΔΙΩΣΗΣ

Αντιεξουσιαστική Κίνηση Θεσσαλονίκης

Έτσι απλά θα πούμε πάλι, άλλος ένας νεκρός εργάτης εν ώρα εργασίας – Χειρονομία Αντιεξουσιαστική Κίνηση

Όσο κι αν μας αρέσει να λέμε ότι δεν πρέπει να συνηθίσουμε τον θάνατο κι ότι δεν θα αφήσουμε αναπάντητη άλλη μια εργατική δολοφονία, ο σκληρός ρεαλισμός έρχεται με πάταγο να μας διαψεύσει και να μας επαναφέρει στην πραγματικότητα. Μόνο το 2025 είχαμε 201 νεκρούς στα κάτεργα της εργοδοσίας στην Ελλάδα, μόνο για το χρονικό διάστημα από το 2025 έως σήμερα έχουν σκοτωθεί συνολικά 45 οικοδόμοι κατά την διάρκεια της εργασίας τους. Ο τελευταίος; Αλβανός εργάτης, πατέρας 2 παιδιών καταπλακώθηκε από μπάζα σε έργα όμβριων υδάτων στη Βουνοπλαγιά Ιωαννίνων, γιατί ο εργολάβος που είχε αναλάβει το έργο για λογαριασμό του Δήμου Ζίτσας δεν είχε φροντίσει, ως όφειλε, να τοποθετήσει το απαραίτητο προστατευτικό τελάρο.

Γιατί; Επειδή η δουλειά πρέπει να γίνει γρήγορα και όσο το δυνατόν πιο οικονομικά, για να κονομήσει δηλαδή ο εργολάβος όσα περισσότερα μπορεί. Γιατί; Επειδή οι ελεγκτικοί μηχανισμοί, όπως η Επιθεώρηση Εργασίας, είναι πλήρως υποβαθμισμένοι και υπάρχουν συνολικά 6 επιθεωρητές για όλη την Ήπειρο και την Κέρκυρα. Η Επιθεώρηση Εργασίας, βέβαια, γνωρίζουμε πολύ καλά πως για να φτάσει σε σημείο να προβεί στον οποιονδήποτε έλεγχο, θα πρέπει να αποκλεισθούν πρώτα ορισμένες κατηγορίες εργοδοτών : όλες οι μεγάλες βιομηχανίες της περιοχής που δρουν ανεξέλεγκτα και σε κοινή θέα όσον αφορά τις συνθήκες εργασίας που επικρατούν στα εργοστάσια της περιοχής και όλοι οι «μικρότεροι» εργοδότες που τυχαίνει να έχουν στο Σ.ΕΠ.Ε κάποιον φίλο ή γνωστό.

Γιατί; Επειδή ο νεοφιλελευθερισμός επελαύνει και η ζωή κοστολογείται ακόμα φθηνότερα απ' ό,τι πριν μερικές δεκαετίες. Το βάρος πέφτει στο άτομο που πρέπει να μάθει να ανταποκρίνεται στις απαιτήσεις της εποχής, να είναι ευέλικτο, γρήγορο, να σκύβει το κεφάλι και να αντέχει τα εξαντλητικά ωράρια και τη γενικότερη επισφάλεια της εργασίας.

Στον διακηρυγμένο πόλεμο ενάντια στους εργαζόμενους από την εργοδοσία, που κρύβεται πίσω από τις κυβερνητικές διευκολύνσεις, την ασυδοσία όλων των ελεγκτικών μηχανισμών και την σιωπή της πλειοψηφίας της κοινωνίας, που στέκεται αμήχανη μπροστά σε αυτήν την πραγματικότητα, η απάντηση πρέπει να είναι πολύπλευρη. Περιλαμβάνει την μαζική κοινωνική ανυπακοή και άρνηση των εργαζομένων να υποταχθούν μπροστά στα φαινόμενα εργοδοτικής ασυδοσίας, την ενίσχυση των σωματείων και των οργανώσεων που δυσκολεύουν την ζωή των αφεντικών, την κοινωνική κατακραυγή που θα πρέπει να συνοδεύει πάντοτε όποιον εργοδότη δεν πράττει τα απαραίτητα και προτιμάει να κοιτάει μοναχά τα δικά του συμφέροντα.

ΠΟΛΕΜΟ ΣΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟ ΤΩΝ ΑΦΕΝΤΙΚΩΝ

Χειρονομία – Αντιεξουσιαστική Κίνηση

(Ανοιχτή Συνέλευση κάθε Πέμπτη στις 8μμ στον ΕΚΧ Αλιμούρα – Αραβαντινού 6 εντός στοάς)

**Αντιπολεμική συγκέντρωση |
14/05 στις 19:00, Αλ. Σβώλου
με Δ. Γούναρη. -**

Αντιεξουσιαστική Θεσσαλονίκη

Κίνηση

Ή θα σταματήσουμε τον πόλεμο

Ή θα υποστούμε τις συνέπειες του

Σε παγκόσμιο επίπεδο, τα πολεμικά στρατόπεδα έχουν ήδη παραταχθεί. Οι στρατιωτικές επιχειρήσεις έχουν εκτοπίσει την πολιτική μαζί με το μέχρι τώρα Διεθνές Δίκαιο. Όλοι και όλες βρίσκονται σε αναμονή μιας καινούργιας Γιάλτας και ενός νέου Διεθνούς Δικαίου που θα γεννήσουν οι πόλεμοι.

Οι στρατιωτικοί συνασπισμοί αναλαμβάνουν τη διαχείριση της πολιτικής, την παραγωγή της κυρίαρχης ιδεολογίας και της μιλιταριστικής κουλτούρας, απαραίτητης για τις πολεμικές προετοιμασίες. Η ένταση αυτή της πολεμικής προετοιμασίας, μας εισάγει σε συνθήκες πολεμικού καπιταλισμού όπου τη σύγχυση κυριαρχίας – οικονομίας αναλαμβάνουν να αποσαφηνίσουν τα συνακόλουθα κράτη, με αιχμή του δόρατος τον δοκιμασμένο εθνικισμό της υπεροχής και των ηρωικών παραδόσεων. Βρισκόμαστε, με άλλα λόγια, στο περιβάλλον του μιλιταρισμού, ενός ιδεολογικού μηχανισμού για τη διασφάλιση της κοινωνικής συναίνεσης στις επερχόμενες πολεμικές εξελίξεις.

Ο επανεξοπλισμός της Ευρώπης, η συμμετοχή των “υπερδυνάμεων” σε πολεμικές συρράξεις, η στρατιωτική εισβολή των ΗΠΑ στην Βενεζουέλα, στο Ιράν και στη Μέση Ανατολή, είτε με ευθείες επιθέσεις και απειλές, είτε με αγκυροβολημένο στόλο στη Ν.Α. Μεσόγειο και στη θάλασσα της Ν. Κίνας, η γενοκτονία στη Γάζα από το Ισραηλινό κράτος και οι σφαγές στο Σουδάν και στη Σομαλία, της Ρωσίας στην Ουκρανία επί μια τετραετία αποκαλύπτουν ότι τα πολεμικά στρατόπεδα έχουν ήδη συγκροτηθεί. Επιπλέον, οι συζητήσεις ανανέωσης των εξοπλισμών επιβεβαιώνουν την προσπάθεια επέκτασης του μιλιταρισμού και στις κοινωνίες.

Ταυτόχρονα, σε παγκόσμιο επίπεδο τα αφεντικά αναδιανέμουν τις αγορές, τους ενεργειακούς κόμβους, την επέκταση της λεηλασίας της φύσης με εξορύξεις παντού, επαναρυθμίζοντας έτσι την εμπορευματική παραγωγή σε μια διαδικασία συγκρότησης συμμαχιών.

Σε αυτές τις περιπτώσεις τα πράγματα παίρνουν τον δρόμο τους, αφού τα κράτη και οι συνασπισμοί προβάλλουν την υπέρτατη μορφή βίας που έχουν συσσωρεύσει από το τέλος του τελευταίου πολέμου. Η προβολή του στρατού και των εξοπλισμών στον δημόσιο χώρο μετατρέπει εύκολα τον εθνικισμό σε μιλιταρισμό ως κυρίαρχη ιδεολογία, στοχεύοντας στον αφιονισμό ολόκληρης της κοινωνίας, προκειμένου να προετοιμάσει την στάση όλων μας απέναντι στα κανόνια.

Από κοντά και το Ελληνικό κράτος -με πρόσφατο πρόσχημα την Κύπρο, την οποία έχει ακρωτηριάσει με τα ίδια του τα χέρια μαζί με τα εθνικιστικά καθάρματα- προκειμένου να διασπείρει τον μιλιταρισμό εντός της κοινωνίας και να αντλήσει νέες κοινωνικές συναινέσεις για την αναπαραγωγή και συνέχιση της εξουσίας του. Ο μιλιταρισμός προαναγγέλλει μια νέα δυνατή σφαλιάρα στο σβέρκο της ελληνικής κοινωνίας όσο παρακολουθούμε αδιάφοροι.

Το Ελληνικό κράτος εντάχθηκε ενεργητικά από την πρώτη στιγμή στον πόλεμο ενάντια στο Ιράν, αλλά και ενάντια στη Ρωσία και η ένταξη στα δυτικά στρατόπεδα αναιρεί κάθε αμυντικό «εθνικό» πρόσχημα. Ο στρατός του κράτους παρατάσσεται σε ιμπεριαλιστικά στρατόπεδα για τα μιλιταριστικά και οικονομικά συμφέροντα του δυτικού ιμπεριαλιστικού καπιταλιστικού κρατισμού.

Φέτος, πάνω στην γενικότερη πολεμική συνθήκη του πλανήτη, ήρθε να κουμπώσει και ο Υπουργός Άμυνας Ν. Δένδιας με ένα νομοσχέδιο ταμάμ, όσον αφορά τη γενικευμένη στράτευση του ελληνικού πληθυσμού. Αυτό που φανερώνεται από τις αλλαγές που φέρνει το νομοσχέδιο Δένδια, είναι η πρόθεση πλήρους ελέγχου της στράτευσης των επόμενων γενιών. Εισάγεται ένα πλαίσιο

πλήρους επιτήρησης των υποψήφιων φαντάρων το οποίο συμπληρώνεται από άλλη μια τροποποίηση που επιτρέπει στη στρατολογία να έχει πρόσβαση σε δεδομένα της ΑΑΔΕ, των ΚΕΠ και του Υπουργείου Ψηφιακής Διακυβέρνησης, για τον αυτόματο εντοπισμό ανυπότακτων. Περαιτέρω, οι προϋποθέσεις για την απαλλαγή από την θητεία αυστηροποιούνται, ο πλέον γνωστός τρόπος απαλλαγής από την θητεία, οι αναβολές υγείας (Ι5) από εδώ και στο εξής θα περνάνε αυστηρά από Στρατιωτικές Υγειονομικές Επιτροπές, χωρίς την υποχρεωτική συμμετοχή πολιτικών ιατρών. Τέλος, θεσπίζεται η εθελοντική (προς το παρόν) στράτευση των γυναικών. Με το πρόσχημα της «ισότητας», δημιουργείται η επιλογή εθελοντικής θητείας για τον γυναικείο πληθυσμό, η γενικευμένη στράτευση φαίνεται να επεκτείνεται σε όλη την ελληνική κοινωνία.

Σήμερα είναι ζωτική και επείγουσα ανάγκη να επαναδιατυπώσουμε ένα πραγματικά αντιπολεμικό πρόταγμα, με καθαρή ματιά μέσα στο χαοτικό του κόσμου μας. Στον πόλεμο μεταξύ του ηγεμόνα και του τυράννου, τα στρατόπεδα και τα εγκλήματα δεν τα επιλέγεις, τα πολεμάς.

Μέσα σε αυτό το αντιπολεμικό πνεύμα εντάσσεται και το Global Sumud Flotilla, το οποίο κατάφερε να δημιουργήσει έναν διεθνή στόλο αλληλεγγύης με αντιπολεμικό χαρακτήρα, αμφισβητώντας τον παράνομο αποκλεισμό της Γάζας και βάζοντας ως προτεραιότητα την ίδια τη ζωή. Δεν είναι τυχαίο που ένα τέτοιο εγχείρημα καταστέλλεται βάνουσα ακόμη και 600 ναυτικά μίλια μακριά από τις ακτές της Γάζας, καθώς αποτελεί ανθρώπινο ανάχωμα απέναντι στα εγκλήματα πολέμου και τη γενοκτονία που συνεχίζει να διαπράττει το κράτος του Ισραήλ. Το τελευταίο, φοβούμενο την ενίσχυση ενός αντιπολεμικού κινήματος ικανού να σπάσει το αυταρχικό καθεστώς που έχει επιβάλλει, δρα ανεξέλεγκτα και βίαια, με τη πολύτιμη βοήθεια στρατιωτικών συμμάχων όπως η Ελλάδα.

Ενάντια στο φόβο και τη τρομοκρατία που επιχειρεί να σπείρει το κράτος του Ισραήλ όμως, ο στολίσκος συνεχίζει να βρίσκεται

στο δρόμο προς τη Γάζα, με πλοία από την ελληνική γεωγραφία να προστίθενται σε αυτόν.

Έχουμε προ πολλού απαντήσει το ιστορικό δίλημμα το οποίο επανέρχεται κάθε φορά που το κράτος προετοιμάζει τις μηχανές του πολέμου: Ή η δική μας κοινωνική αντίσταση θα σταματήσει τον πόλεμο ή ο πόλεμος θα επιβάλλει την υποταγή, το δίκαιο του ισχυρού και τον θάνατο.

Αντιπολεμική συγκέντρωση-μικροφωνική Πέμπτη 14/05 στις 19:00, Αλ. Σβώλου με Δ. Γούναρη.

- Οι αμυντικές δαπάνες είναι πολεμικές πιστώσεις.
- Έξω οι εξοπλισμοί και επανεξοπλισμοί από τη ζωή και την κοινωνία.
- Η κοινωνική αντιμιλιταριστική αντίσταση θα σταματήσει τον πόλεμο ή ο πόλεμος θα επιβάλλει την υποταγή, τη θανατοπολιτική και το Δίκαιο του ισχυρού.
- Λευτεριά στην Παλαιστίνη

Αντιεξουσιαστική Κίνηση Θεσσαλονίκης

Δίκη της υπόθεσης των Αμπελοκήπων. Με ποια στοιχεία ; Τον 18Α! – Αντιεξουσιαστική Κίνηση Αθήνας –

Ξεκινάει η δίκη της υπόθεσης των Αμπελοκήπων, την Τετάρτη 1 Απρίλη, στις 9 πμ, στο Εφετείο Αθηνών, χωρίς κανένα νέο στοιχείο για όλους τους εμπλεκόμενους. Ακόμη, η βούληση του

κράτους να εξοντώσει τον Ν. Ρωμανό και τους συγκατηγορούμενους του παραμένει ίδια.

Καλούμε όλους και όλες στο Εφετείο να σταθούμε δίπλα στους διωκόμενους αγωνιστές.

Η έκρηξη και ο τραγικός θάνατος του Κυριάκου Ξ. στην οδό Αρκαδίας άνοιξε τον ασκό του Αιόλου της κρατικής καταστολής. Η αστυνομία πήρε στα χέρια της την υπόθεση των Αμπελοκήπων και τη μετέτρεψε σε μια φούσκα που τη φουσκώνει διαρκώς και είναι βέβαιο ότι κάποια στιγμή θα σκάσει. Χρέος δικό μας, της κοινωνίας και του κινήματος αντίστασης είναι αυτή η φούσκα να σκάσει στα χέρια των δημιουργών της και μάλιστα όσο πιο σύντομα γίνεται.

Η ιστορία της κρατικής καταστολής επαναλαμβάνεται...

Από το πρώτο ιστορικά αποτύπωμα μέχρι και το τελευταίο, βλέπουμε την ίδια τακτική με σκοπό την παραγωγή «αντιτρομοκρατικού» έργου. Στήνεται γύρω από το αποτύπωμα μια ολόκληρη μεταφυσική πλεκτάνη από πολιτικές, κοινωνικές και συντροφικές σχέσεις. Συγκροτούνται ανύπαρκτες «εγκληματικές» οργανώσεις, στιγματίζονται και προφυλακίζονται άνθρωποι που στο τέλος ούτε τα δικαστήρια δεν μπορούν να τους καταδικάσουν και μετά από όλα αυτά αθώνονται πανηγυρικά.

Όλες οι αποφάσεις δικών που στηρίχθηκαν στο δακτυλικό αποτύπωμα ήταν αθωωτικές και αυτές οι αποφάσεις έγιναν με αυτόν τον τρόπο νόμος. Γιατί η αστυνομία όμως επιμένει να «παρανομεί» επαναλαμβάνοντας την ίδια κατασταλτική τακτική;

· **Πρώτο** και ξεκάθαρο είναι ότι θέλει να επιβάλλει το ποινικό δίκαιο του εχθρού. Αυτό σημαίνει ότι οι αντίπαλοι του καθεστώτος πρέπει να τεθούν σε κατάσταση εξαίρεσης και με κάθε τρόπο να εξοντωθούν πολιτικά και υπαρξιακά αν είναι δυνατόν.

· **Δεύτερον** είναι ότι ο χώρος που συλλαμβάνει ομήρους για

κατασκευή σκευωριών είναι από το κίνημα αντίστασης το οποίο θέλει να ποινικοποιήσει και να καταστείλει, καθιστώντας το ευάλωτο και περιθωριοποιημένο.

·**Τρίτον:** Μέσα από το όργιο των συλλήψεων και των προφυλακίσεων παράγεται ένα κλίμα τρομοϋστερίας και τρομολαγνείας που είναι μια αναγκαία συνθήκη, όχι μόνο για την νομιμοποίηση των αντιτρομοκρατικών νόμων όπως ο 187α, αλλά και για η διεύρυνσή του που αφορά πλέον το σύνολο των κοινωνικών αντιστάσεων.

·**Τέταρτον:** Μέσα από την ποινικοποίηση των προσωπικών συντροφικών και κοινωνικών σχέσεων θέλει το άτομο τεμαχισμένο και απομονωμένο απέναντι στην κρατική καταστολή, μετατρέποντας τον δημόσιο χώρο σε στρατόπεδο απολύτου πανοπτικού ελέγχου.

·**Πέμπτον** και σπουδαιότερο είναι πως υπάρχει ένα μίσος της αστυνομίας και μια εμμονή με τη γενιά του Δεκέμβρη, την οποία προσπαθεί να βγάλει από το χάρτη. Η επιτομή αυτής της γενιάς είναι ασφαλώς και ο Νίκος Ρωμανός που είδε την κρατική δολοφονία μπροστά στα μάτια του.

Όλα αυτά τα παζαρεύει με την εκ νέου σύλληψη του Νίκου Ρωμανού, ο οποίος ποτέ δεν αρνήθηκε τη συμμετοχή του στο κίνημα αντίστασης που δεκαετίες τώρα μάχεται για τα δικαιώματα και την διεύρυνσή του. Στο πρόσωπό του δεν προφυλακίζεται μόνο όποιος/-α αγωνίζεται, αλλά το σύνολο της νεολαίας, στον βαθμό που η σύλληψή του είναι εντελώς αυθαίρετη.

Ενώ αρνείται κάθε σχέση με την έκρηξη της οδού Αρκαδίας, και αυτό είναι αλήθεια, η αντιτρομοκρατική τον ενοχοποίησε για ένα αποτύπωμα σε μια σακούλα, σε ένα μεταφερόμενο αντικείμενο δηλαδή.

Η Δικαστική και η αστυνομική εξουσία μας καθιστά ευάλωτους στο να μας συλλαμβάνει και να μας ενοχοποιεί χωρίς στοιχεία και στην ουσία χωρίς απόδοση κατηγορίας. Σπάζοντας με αυτό τον τρόπο κάθε κοινωνικό συμβόλαιο, εφαρμόζοντας αποκλειστικά το

ποινικό δίκαιο του εχθρού.

Έχοντας την εμπειρία της αστυνομικής τακτικής, έγινε από όλους αντιληπτό ποιος είναι ο νέος σχεδιασμός της αντιτρομοκρατικής και γι' αυτό ανέμισαν σακούλες σε όλη τη χώρα, για να δηλώσουν την νέα κρατική κοροϊδία. Το αποτύπωμα είναι η αποχρώσα ένδειξη κάθε ασφαλίτικης σκευωρίας.

ΝΑ ΑΝΤΙΣΤΑΘΟΥΜΕ ΣΤΗΝ ΠΟΙΝΙΚΟΠΟΙΗΣΗ ΤΩΝ ΠΡΟΣΩΠΙΚΩΝ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΩΝ ΣΧΕΣΕΩΝ

ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΤΟΥΣ ΔΙΩΚΟΜΕΝΟΥΣ ΤΩΝ ΑΜΠΕΛΟΚΗΠΩΝ ΜΑΡΙΑΝΝΑ ΜΑΝΟΥΡΑ, ΔΗΜΗΤΡΑ ΖΑΡΑΦΕΤΑ, ΣΤΟΝ ΔΗΜΗΤΡΗ, ΣΤΟΝ ΑΡΓΥΡΗ ΚΑΘΩΣ ΚΑΙ ΣΤΟΝ ΝΙΚΟ ΡΩΜΑΝΟ

ΚΑΝΕΝΑΣ ΟΜΗΡΟΣ ΣΤΑ ΧΕΡΙΑ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ

Αντιεξουσιαστική Κίνηση Αθήνα

**Δε στεκόμαστε με καμία
κυβέρνηση, κανένα στρατό και
κανένα μπλοκ εξουσίας σε
αυτόν τον πόλεμο –
Αντιεξουσιαστική Κίνηση
Αθήνας**

Η Αμερικάνικη μιλιταριστική κυβερνητική αλητεία βγήκε παγανιά να διασκορπίσει αίμα σε όλο τον πλανήτη. Από την Λατινική Αμερική μέχρι τη θάλασσα της Νότιας Κίνας και από την Αλάσκα μέχρι το Σουδάν και τη Σομαλία, η σύγχρονη πολεμική τεχνολογία

παράγει το δίκαιο του ισχυρού και του επικυρίαρχου πάνω στη γη. Συνεπικουρούμενη από τον Ισραηλινό μιλιταρισμό, βομβαρδίζουν χωρίς καμιά αφορμή ένα άλλο κράτος, εξίσου μιλιταριστικό, δεσποτικό, θεοκρατικό.

Αδιάψευστος μάρτυρας του κρατικού μιλιταρισμού και επεκτατισμού στην περίπτωση του Ισραήλ αποτελεί το γεγονός ότι, ενώ έχουν αποδυναμωθεί απολύτως η Συρία, με την πτώση του Άσσαντ, η Χαμάς στη Γάζα και η Χεζμπολά στο Λίβανο, η βουλιμία για περισσότερη θανατοπολιτική, αντί να κοπάσει, εντάθηκε και επεκτάθηκε. Ο Νετανιάχου, αναγνωρισμένος εγκληματίας πολέμου με τη σφραγίδα του ΟΗΕ, συνεχίζει το γενοκτονικό του έργο, έχοντας δίπλα του τη δύναμη του επικυρίαρχου. Αντικατέστησε, μάλιστα, με τις πρόσφατες δηλώσεις του το Διεθνές Δίκαιο με το θεολογικό - (να θυμάσαι τι σου έκανε ο Αμαλήκ)- και εξοντώνει κυνηγώντας Αμαλικήτες, που τελειωμό δεν έχουν.

Όλοι και όλες γνωρίζουμε τι γίνεται δεκαετίες τώρα, αλλά και τι έγινε πρόσφατα, στο Ιράν, όπου με τις κρεμάλες και με το αίμα των εξεγερμένων κυβερνά η κληρικολαϊκή, καπιταλιστική γραφειοκρατία. Οι βομβαρδισμοί των ιμπεριαλιστών, όμως, δεν αφορούν αυτούς αλλά τους απλούς Ιρανούς και Ιρανές που δολοφονούνται καθημερινά σε μια διπλή κατοχή και καταστολή. Ούτε φυσικά οι βομβαρδισμοί αφορούν τα πυρηνικά οπλοστάσια του Ιράν αφού γίνονται στις υποδομές ενέργειας και παραγωγής της χώρας, στα πολιτιστικά μνημεία, ακόμη και σε σχολεία.

Όστόσο, η αντίσταση στο Ιράν συνεχίζεται στις νέες συνθήκες με πρόταγμα «Ούτε Μουλάδες ούτε Σάχης», οργανώνοντας οριζόντια δίκτυα αλληλεγγύης και πληροφόρησης σαν άμυνα απέναντι στην εκτεταμένη κρατική καταστολή. Το Αναρχικό Μέτωπο, μαζί με όσους αντιστέκονται, προσπαθεί να αποτρέψει την φίμωση της κοινωνίας εν μέσω καταστολής και πολέμου, διευρύνοντας τις παρεμβάσεις στις γειτονιές, στους χώρους εργασίας και στα Πανεπιστήμια, πάντα δίπλα στις οικογένειες των δολοφονημένων από το κράτος και των πολιτικών κρατουμένων που βρίσκονται σε ευάλωτες περιοχές βομβαρδισμών. Η διεύρυνση του πολέμου φαίνεται να μην αφήνει αδιάφορα και τα υπόλοιπα εγκληματικά κράτη και προστρέχουν πρόθυμα σε μια συνοδεία πολέμου.

Από κοντά και το Ελληνικό κράτος -με πρόσχημα την Κύπρο, την οποία έχει ακρωτηριάσει με τα ίδια του τα χέρια μαζί με τα εθνικιστικά καθάρματα- προκειμένου να διασπείρει τον μιλιταρισμό εντός της κοινωνίας και να αντλήσει νέες κοινωνικές συναινέσεις για την αναπαραγωγή και συνέχιση της

εξουσίας του. Το τι εννοεί το Ελληνικό κράτος όταν λέει «στέλνουμε τα πολεμικά πλοία και αεροπλάνα για την προστασία της Κύπρου» το έχει απαντήσει η ιστορία. Όποτε και αν πήγε ο Ελληνικός στρατός στην Κύπρο έφερε την καταστροφή του Νησιού. Με πλεκτάνες, συνωμοσίες, εγκλήματα, πραξικοπήματα, δολοφονίες Κυπρίων, προδοσίες. Όπως και το '74, έτσι και σήμερα «προσκάλεσε» το Τούρκικο κράτος να χορέψουν πάνω στο σώμα του διχοτομημένου νησιού, όπου απο την μιά μεριά βρίσκονται τα F16 του Τούρκικου στρατού και απο την άλλη του Ελληνικού. Ο μιλιταρισμός προαναγγέλλει μια νέα δυνατή σφαλιάρα στο σβέρκο της ελληνικής κοινωνίας όσο παρακολουθούμε αδιάφοροι.

Όλα τα ευρωπαϊκά κράτη, συνεπείς με τα πολεμικά κελεύσματα, δίνουν το παρόν σε αυτή τη δολοφονική συγκέντρωση στην Ανατολική Μεσόγειο. Δεν υπάρχει διεθνές Δίκαιο, υπάρχει το Δίκαιο του Ισχυρού. Τον ασκό του Αιόλου άνοιξε ο Ρώσικος κρατικός επεκτατισμός, εισβάλλοντας στην Ουκρανία για 2 βδομάδες και έχουν περάσει 4 χρόνια, αφού προηγουμένως πέρασε απο την Κριμαία, την Συρία, κάνοντας εξωτερική πολιτική με το στρατό. Παντού η προγύμναση ενός παγκοσμίου πολέμου δείχνει το χαρακτήρα της επερχόμενης σύγκρουσης. Όποιος θεωρεί ή πιστεύει ότι το Κράτος μπορεί να είναι και απελευθερωτικό εργαλείο, καλά κάνει και διαλέγει το ένα κράτος μετά το άλλο, το ένα στρατόπεδο μετά το άλλο. Μπορεί να διαψεύδεται και να ματαιοπονεί αλλά εάν δεν ξεφύγει απο τις ανακουφιστικές κατασκευές περί στρατοπεδικών μετώπων, ιμπεριαλιστικών και αντιιμπεριαλιστικών κρατών, είναι άξιος της μοίρας του. Εμείς θα καλέσουμε τις κοινωνίες σε ένα αντιπολεμικό, αντιμιλιταριστικό προσκλητήριο ενάντια στα κράτη και στους στρατούς για να σταματήσουμε αυτή την τροχιά του θανάτου.

Στον πόλεμο μεταξύ του ηγεμόνα και του τυράννου, τα στρατόπεδα και τα εγκλήματα δεν τα επιλέγεις, τα πολεμάς. Έχουμε προ πολλού απαντήσει το ιστορικό δίλημμα το οποίο επανέρχεται κάθε φορά που το κράτος προετοιμάζει τις μηχανές του πολέμου: Ή η Κοινωνική επανάσταση θα σταματήσει τον πόλεμο ή ο Πόλεμος θα φέρει την υποταγή, την καταπίεση και τον θάνατο.

-Ούτε με τους κρατικούς καταπιεστές ούτε με τους απελευθερωτές.

-Να σταματήσουμε όλες τις πολεμικές επιχειρήσεις τώρα.

ΚΑΤΩ Ο ΠΟΛΕΜΟΣ

Αντιεξουσιαστική Κίνηση Αθήνας

Το χρωστούσαμε το σημερινό στις 5 νεκρές εργάτριες της Βιολάντα που δολοφονήθηκαν στα κάτεργα της εργοδοσίας – Αντιεξουσιαστική Κίνηση

Ως δίκτυο συνελεύσεων της Αντιεξουσιαστικής Κίνησης βρεθήκαμε την φετινή 8η Μάρτη στα Τρίκαλα για να τιμήσουμε την μνήμη τους ενάντια στη σκύλευσή της από τα τσιράκια του εργοστασίου που έσπευσαν να αθώσουν το αφεντικό τους.

Συναντηθήκαμε με την φεμινιστική συνέλευση Φυλική Αταξία που έκανε δρώμενο για την δολοφονία των 5 γυναικών, σταθήκαμε δίπλα με την ελευθεριακή συνέλευση Τρικάλων Ανάρες, πραγματοποιώντας μαζί πορεία στο κέντρο της πόλης, όπως επίσης και με συντρόφισσες και συντρόφους από τον ΕΚΧ Σχολείο και την πόλη της Καρδίτσας. Την πορεία πλαισίωσε και το ΚΚΕ μλ.

Αναρτήσαμε γιγαντοπανό και κάναμε μαζική αφισοκόλληση, θέλοντας με αυτόν τον τρόπο να αφιερώσουμε την σημερινή ημέρα στις 5 εργάτριες, βάζοντας το δικό μας λιθαράκι προκειμένου να νικήσει η αξιοπρέπεια μπροστά στον αγριανθρωπισμό.

Γιατί όπως φωνάξαμε σήμερα :

ΕΝΤΑΞΕΙ Η ΔΟΥΛΕΙΑ, ΕΝΤΑΞΕΙ ΚΑΙ ΤΟ ΧΡΗΜΑ

5 ΝΕΚΡΕΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ, ΑΥΤΕΣ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΘΥΜΑ

Αντιεξουσιαστική Κίνηση

Φωτογραφίες

Βιολάντα μπισκότα βουτηγμένα στο αίμα...

Χαράματα. Ένα τελευταίο κοίταγμα στο σπίτι και όλα είναι εντάξει, μένει λίγο ζέσταμα το μεσημεριανό. Γρήγορες κινήσεις, το ωράριο και η κάρτα δεν περιμένουν. Μια συνήθης διαδρομή για το μεροκάματο στο εργοστάσιο. Να βελτιώσουμε τη ζωή μας. Να 'ναι καλά οι άνθρωποι.

Εκεί καιροφυλακτούσε ο θάνατος. Η μέγγενη του κέρδους δεν οδηγεί στη ζωή, στο θάνατο πάντα οδηγούσε. Δεν είναι η καθημερινή ζωή της μισθωτής εργασίας αλλά και το τέλος σκληρό πολύ σκληρό για τους φίλους, τους συγγενείς και για μας όλους.

Πέντε εργαζόμενες βρεθήκαν νεκρές και 7 μεταφέρθηκαν στο νοσοκομείο από τους συνολικά 12 εργαζόμενους που βρισκόταν στη βάρδια. Στα Τρίκαλα έγινε ένα κανονικό έγκλημα του κεφαλαίου ενάντια στην εργασία. Μόνο που η εργασία είναι άνθρωποι και το κεφάλαιο είναι ένας ξερός συσσωρευμένος ιδρώτας.

Είναι ο ίδιος φόβος και ανασφάλεια που παράγει αυτή η συνθήκη και δημιουργεί την υποτέλεια, σαν να χρωστάμε χάρη κι από πάνω

που δουλεύουμε. Με την ίδια την “ανάπτυξη” και την περίτρανη ελληνική επιχειρηματικότητα να συμπυκνώνονται ως ένα μείγμα καλού μάρκετινγκ και των αναλώσιμων σωμάτων των ανθρώπων σαν μία φούσκα έτοιμη να σκάσει πάνω από τα κεφάλια μας συνθλίβοντας τα. Αυτός είναι ο λογαριασμός στο τέλος: Ή τα κέρδη ή οι ανθρώπινες ζωές.

Η 8η Μάρτη είναι ημέρα αγώνα, βγαίνουμε στον δρόμο για να συνδέσουμε τον αγώνα ενάντια στην έμφυλη και κοινωνική υποτίμηση. Δεν είναι μια τελετουργική αναφορά στα δικαιώματα, ούτε μόνο μια συμβολική επέτειος χωρίς περιεχόμενο. Γεννήθηκε από πραγματικές συγκρούσεις, αγώνες χειραφέτησης εντός και εκτός των χώρων εργασίας και παραμένει επίκαιρη όσο οι ζωές υποτιμώνται μπροστά στην κερδοφορία.

Το εργοδοτικό έγκλημα στη Βιολάντα δεν είναι μια τραγική εξαίρεση. Είναι σύμπτωμα ενός τρόπου οργάνωσης της παραγωγής όπου η εντατικοποίηση, η πίεση και η εξοικονόμηση κόστους θεωρούνται αυτονόητες. Οι πέντε εργαζόμενες δεν σκοτώθηκαν από “κακή στιγμή”. Όταν η ασφάλεια αντιμετωπίζεται ως δευτερεύουσα και η ευθύνη διαχέεται για να μη βαρύνει κανέναν, τότε η τραγωδία δεν είναι ατύχημα, αλλά ένα αποτέλεσμα που δεν μπορεί να γίνει κανονικότητα.

Αυτό είναι το πραγματικό περιεχόμενο της 8ης Μάρτη: η υπεράσπιση της ίδιας της ζωής.

Η ασφάλεια, η υγεία, ο σεβασμός δεν είναι παροχές είναι στοιχειώδεις όροι αξιοπρέπειας.

Συγκέντρωση : Κυριακή 8/3 | 12:00 – Πλατεία Ρήγα Φεραίου , Τρίκαλα *Προσυγκέντρωση 11:00 Κεντρική γέφυρα

Αντιεξουσιαστική Κίνηση

Το δίκιο το έχουν οι λαοί και όχι οι δυνάστες τους – Χειρονομία- Αντιεξουσιαστική Κίνηση

Τις τελευταίες εβδομάδες λαμβάνει χώρα στην Ιρανική επικράτεια μια μαζικότερη εξέγερση με πληθώρα νεκρών και τραυματιών, με τους δρόμους της χώρας να είναι πλημμυρισμένοι από διαδηλωτές και η καταστολή σε βάρος τους να κλιμακώνεται μέρα με τη μέρα. Σε συνέχεια των μικρών ή μεγαλύτερων εντάσεων στο εσωτερικό του Ιράν τα τελευταία χρόνια (εξέγερση γυναικών το 2022 και άλλα), από τα μέσα του περασμένου Δεκέμβρη φαίνεται ότι το Ιράν βρίσκεται σε κατάσταση γενικευμένης εξέγερσης. Η υποτίμηση του ριάλ με τον πληθωρισμό και την ακρίβεια που αυτή φέρνει, το δυσβάσταχτο κόστος ζωής που πληρώνει η κοινωνική βάση, η κρατική διαφθορά καθώς και οι σειρήνες του πολέμου που ήχησαν μέσα στην Τεχεράνη το περασμένο καλοκαίρι στη σύγκρουση Ιράν-Ισραήλ, φαίνεται πως πυροδότησαν τη σημερινή κατάσταση.

Μέσα από τον γεωγραφικό χώρο της δύσης δεν είναι καθόλου εύκολο να ενημερωθεί κανείς για τα γεγονότα που εκτυλίσσονται στην Μέση Ανατολή στο τώρα, πόσο μάλλον να ακούσει τις φωνές των ίδιων των ανθρώπων που έχουν βάλει τα σώματα τους μπροστά σε έναν αγώνα ενάντια στο καθεστώς που τους στερεί την ελευθερία επί δεκαετίες. Συνάμα, τα περισσότερα ΜΜΕ μιλούν με όρους κυριαρχίας, δηλαδή από την πρώτη κιόλας στιγμή ο διάλογος που έχει ανοίξει αφορά τα κάθε λογής συστήματα εξουσίας –εσωτερικά ή εξωτερικά- που σαν αρπακτικά από τη μία και σωτήρες από την άλλη επιδιώκουν να εκμεταλλευτούν την κατάσταση προς όφελος τους. Τα μεγάλα αφεντικά του πλανήτη παζαρεύουν για την τύχη ενός λαού την ώρα που οι δρόμοι των πόλεων παίρνουν φωτιά. Η αλήθεια είναι, πως μια τέτοια ρητορική δεν είναι πρωτόγνωρη για το Ιράν μιας και ήδη από τις αρχές του 20ου αιώνα και μέχρι τα μέσα του, αποτελούσε έδαφος

προς εκμετάλλευση για την Βρετανική αυτοκρατορία, η οποία άκμασε εκείνη την περίοδο τροφοδοτούμενη σχεδόν εξ ολοκλήρου από ιρανικό πετρέλαιο. Δηλαδή στην Ιρανική γεωγραφία και τους ανθρώπους της, από τότε επιβλήθηκε ο ωμός καπιταλισμός της αρπαγής, της ασυδοσίας, και της καταστροφής προς όφελος των λίγων.

Τα επόμενα χρόνια το Ιράν γνώρισε έναν εθνάρχη (Μοσαντέκ) που εναντιώθηκε στις ξένες δυνάμεις με την εθνικοποίηση των ορυκτών πόρων, την ανατροπή του μέσω πραξικοπήματος οργανωμένο από τη CIA, μια φιλοδυτική και φιλελεύθερη δυναστεία που τον διαδέχτηκε (Παχλαβί) και τελικά, μια τεράστια κοινωνική εξέγερση που ζητούσε και εν τέλει κατόρθωσε της πτώση της το 1979. Η εξέγερση αυτή, αν και ξεκίνησε από τα μεσαία στρώματα γρήγορα εξαπλώθηκε στην εργατική τάξη και ευρύτερα στον Ιρανικό λαό. Στο διάστημα που μεσολάβησε της πτώσης του σάχη και πριν την εγκατάσταση του Χαμείνι στην εξουσία οι βιομηχανικοί εργάτες ανέλαβαν τα εργοστάσια και οργανώθηκαν σε

εργατικά συμβούλια. Με την ίδρυση της Ισλαμικής Δημοκρατίας του Ιράν και την θέσπιση θρησκευτικού νόμου, διαλύονται μια σειρά από ενέργειες των ανθρώπων που είχαν λάβει μέρος στην εξέγερση και προσπαθούσαν να οργανώσουν τη ζωή τους χωρίς δυνάστες. Σήμερα, μετράμε 46 χρόνια από την εγκαθίδρυση ενός θεοκρατικού καθεστώτος που στερεί βασικές ελευθερίες στους ανθρώπους του. Με βάση όλα τα παραπάνω, τα αίτια της σημερινής εξέγερσης εκτός από οικονομικά είναι πολιτικά και πολιτισμικά.

Φαίνεται πως όταν κανείς προσπαθεί να δει την ιστορία του Ιράν τον τελευταίο αιώνα, παρατηρεί εκτεταμένες περιόδους καταδυνάστευσης που ακολουθούνται από φωτεινές περιόδους εξέγερσης. Έτσι, η ιστορία γράφεται από τους απλούς ανθρώπους που κινητοποιούνται και τις κοινωνίες που εξεγείρονται, και όχι από τους δυνάστες και τις ορέξεις τους.

Παρακολουθώντας κανείς τις αναλύσεις των δυτικών σχολιαστών για τα τελευταία γεγονότα, παρατηρεί την ύπαρξη δύο στρατοπέδων. Από τη μία αυτοί που θεωρούν τον δυτικό φιλελευθερισμό ως το ιδανικότερο σύστημα για οποιαδήποτε κοινωνία και υποστηρίζουν την επέμβαση της δύσης με σκοπό την ανατροπή του καθεστώτος στο Ιράν και από την άλλη αυτοί που με όχημα τον αντιιμπεριαλισμό υποστηρίζουν ότι ο ρόλος του καθεστώτος ενάντια στον άξονα ΗΠΑ-ΙΣΡΑΗΛ πρέπει πάση θυσία να διατηρηθεί και άρα να μείνουν στην εξουσία οι μουλάδες. Οι δεύτεροι μάλιστα φτάνουν στο σημείο να θεωρούν τις κινητοποιήσεις προϊόν συνωμοτικής δράσης μυστικών υπηρεσιών της Δύσης. Στην πραγματικότητα το ένα στρατόπεδο τροφοδοτεί το άλλο και κανείς δεν βλέπει πέρα από τη μύτη του.

Η δυτικόφιλη μεριά δικαιολογεί σύγχρονες αποικιοκρατικού τύπου παρεμβάσεις από μεριάς ΗΠΑ με ωμή παρέμβαση στα εσωτερικά μιας άλλης χώρας με σκοπό την ανατροπή του καθεστώτος. Όσοι υποστηρίζουν αυτή τη θέση βλέπουν στο πρόσωπο λαών με διαφορετική θρησκεία, κουλτούρα και θέαση για τον κόσμο, κατώτερους που χρήζουν κηδεμόνευσης από εμάς τους πολιτισμένους, παραβλέποντας ότι σε καμία χώρα, όσο κακό και να ήταν το καθεστώς που ανέτρεψαν οι ΗΠΑ τα πράγματα δεν πήγαν

καλά. Αντιθέτως εντάθηκαν εσωτερικές διαμάχες, άνθισαν εμφύλιοι πόλεμοι και αρπάχτηκαν πολύτιμοι φυσικοί πόροι. Επομένως όσοι κόπτονται για το καλό του Ιράν και προσβλέπουν σε παρέμβαση Τραμπ είναι ή υποκριτές ή ηλίθιοι.

Στο άλλο στρατόπεδο τα πράγματα είναι πιο σύνθετα καθώς όσοι και όσες βλέπουν στο καθεστώς Χομεϊνί το πρόσωπο της Αντίστασης στον λεγόμενο Άξονα του κακού και υπονομεύουν τις κινητοποιήσεις στο εσωτερικό της χώρας είναι άνθρωποι που ανήκουν στο χώρο της ευρύτερης Αριστεράς και θεωρητικά είναι υπέρ των καταπιεσμένων και αδύναμων αυτού του κόσμου. Κολημένοι σε μια αντιιμπεριαλιστική και δήθεν γεωπολιτική ανάλυση, λένε πάνω κάτω : δεν μας νοιάζει αν οι Ιρανοί και Ιρανές υποφέρουν και θέλουν να πέσει το καθεστώς, εμείς είμαστε υπέρ του γιατί είναι ενάντια στο ΝΑΤΟ. Άνθρωποι που τάσσονται με το δίκιο των λαών και των επαναστάσεων γίνονται φανατικοί υποστηρικτές ενός θεοκρατικού και αυταρχικού κράτους. Αυτό που εμείς υποστηρίζουμε στην τελική είναι ότι το

Ιρανικό κράτος δεν έχει ανάγκη την δική μας υποστήριξη για να αμυνθεί της Δύσης. Διαθέτει στρατό, ρουκέτες και πυρηνικές κεφαλές. Οι ιρανοί και ιρανές που εξεγείρονται για μια καλύτερη ζωή με τα όπλα του καθεστώτος στραμμένα πάνω τους, αυτοί χρειάζονται την υποστήριξή μας.

Σε αυτό που συγκλίνουν δυστυχώς για εμάς τα δύο στρατόπεδα είναι η ενίσχυση του Κράτους ως θεσμού κυριαρχίας. Οι φιλελεύθεροι με την επέκταση του δίκιού του ισχυρού, δίνουν την δυνατότητα στα δυτικά κράτη να παρεμβαίνουν ωμά σε άλλα για να προωθήσουν δικά τους συμφέροντα και οι δε ‘‘αντιιμπεριαλιστές’’ δέχονται την συντριβή της εξέγερσης από το ιρανικό κράτος για να διατηρήσει τον ρόλο του ως περιφερειακή δύναμη αντίστασης στον άξονα Αμερική- Ισραήλ. Αυτή η επέκταση της ισχύος του Κράτους και η δυνατότητα του σε καταστάσεις που θεωρεί έκτακτες να ενεργεί με ωμή βία χωρίς κανόνες και δεσμεύσεις μας φέρνει βήμα βήμα πιο κοντά στον πόλεμο. Άλλωστε και στην δική μας πραγματικότητα η δήλωση Μητσοτάκη ότι δεν είναι η ώρα να εξεταστεί η νομιμότητα της επέμβασης Τραμπ στην Βενεζουέλα και της σύλληψης Μαδούρο φανερώνει ακριβώς αυτό. Σε ένα πλαίσιο Ευρωπαϊκών επανεξοπλισμών, υποχρεωτικότητα θητείας και ενίσχυσης στρατών είναι φανερό ότι το κράτος δεν χρειάζεται να μας πείσει πως όλα αυτά είναι για το καλό μας. Αρκεί να αποφασίσει, να διατάξει και να το επιβάλλει.

Σε αυτό το σημείο κλείνοντας οφείλουμε να πούμε που στεκόμαστε εμείς σε όλα αυτά και τι προτείνουμε να γίνει. Η αντίσταση στην δική μας γεωγραφία και η οικοδόμηση ενός διεθνιστικού κινήματος αλληλεγγύης στους λαούς και όχι στις Μεγάλες Δυνάμεις, περιφερειακές ή μη. Η εναντίωση στην στρατόκαυλη και φιλοπόλεμη ρητορεία και ο πόλεμος σε όσους θέλουν να μας δουν σε φέρετρα τυλιγμένα με σημαίες είναι καλές λύσεις για ένα αντιπολεμικό και φιλειρηνικό κίνημα. Ωστόσο, επειδή δεν βρισκόμαστε ανάμεσα σε ρουκέτες που πέφτουν και συντρίμια, οι όποιες παραινέσεις σε λαούς που βιώνουν αυτά μοιάζουν αχρείαστες. Γι’ αυτό και πολύ καλύτερα από όσα θα μπορούσαμε

να προτείνουμε να γίνουν στην Μ. Ανατολή, τα πραγματοποιούν εδώ και χρόνια οι επαναστατημένοι Κούρδοι και Κούρδισες στην Β. και Α. Συρία και συγκεκριμένα στην περιοχή της Ροζάβας. Βρισκόμενοι κυριολεκτικά ανάμεσα σε συμπληγάδες δηλαδή το συριακό κράτος και μεγάλες δυνάμεις που το στηρίζουν και στήριζαν από τη μία (Ρωσία, ΗΠΑ) και το καθεστώς Ερντογάν από την άλλη, έχουν καταφέρει μια επανάσταση στον δυοίωνο 21ο αιώνα και μάλιστα σε μια περιοχή τέτοιας έντασης και συμφερόντων.

Συνοπτικά, έχοντας εγκαταλείψει τον εθνικοαπλευθερωτικό αγώνα και την δημιουργία δικού τους κράτους, έχουν κινηθεί έξω από τα όρια του, χρησιμοποιώντας τα εδάφη που έχουν απελευθερώσει για την οικοδόμηση μιας διαφορετικής πραγματικότητας που χωράει πολλούς κόσμους. Συνύπαρξη διαφορετικών εθνοτήτων και θρησκευμάτων, αγώνες και θεσμίσεις ενάντια στην πατριαρχία δημιουργώντας ένα διαφορετικό πλαίσιο από αυτό που ζουν γυναίκες λίγα μίλια έξω από την Ροζάβα και συνύπαρξη με την φύση και τους φυσικούς πόρους (πετραιοπηγές) με διαφορετικό τρόπο από τις λεηλασίες που αφήνει πίσω του ο νεοφιλελευθερισμός. Αυτό το υπαρκτό αντιπαράδειγμα οργάνωσης της ζωής μακριά από κράτη, ιμπεριαλιστικά ή μη, και ειρηνικής συνύπαρξης των λαών, αντί να διασπείρεται σε όλη την περιοχή με την ελπίδα να λύσει τα μακράιωνα προβλήματά της βρίσκεται στην πιο κρίσιμη φάση της ύπαρξης του. Το τελευταίο διάστημα, το νέο καθεστώς Τζολάνι στην Συρία με την υποστήριξη Τραμπ, έχοντας στρατολογήσει συμμορίες τζιχαντιστών μαζί με το τουρκικό κράτος κινούνται ενάντια των απελευθερωμένων εδαφών της Ροζάβας απειλώντας την ύπαρξη της. Οι Κούρδοι και Κούρδισες αντάρτισσες έχουν υπερασπιστεί το έδαφος και τις ιδέες τους με γενναιότητα στο παρελθόν και έτσι θα κάνουν και τώρα. Άλλωστε με την δεκάχρονη και πλέον δράση τους έχουν δείξει σε όλους ότι ο κόσμος χωρίς κράτος και καπιταλισμό με ειρήνη και συνεργασία μεταξύ λαών είναι εφικτός. Μακριά από την λογική των στρατοπέδων του λιγότερου κακού δυνάστη, οι λαοί νικούν παίρνοντας τη ζωή τους στα χέρια τους.

Αλληλεγγύη στην εξεγερμένη και αντιστεκόμενη κοινωνία στο Ιράν – Αντιεξουσιαστική Κίνηση Θεσσαλονίκης

Εδώ και κάποιες εβδομάδες εξελίσσεται μία από τις μεγαλύτερες κοινωνικές εξεγέρσεις των τελευταίων χρόνων ενάντια στο θεοκρατικό και πατριαρχικό καθεστώς στο Ιράν. Από την αρχή της μέχρι σήμερα, μετράμε χιλιάδες νεκρούς/ες κι ακόμα περισσότερους αγνοούμενους/ες, τραυματίες, βασανισμένους/ες και φυλακισμένους/ες. Ενώ περίπου από τις 09/01, το καθεστώς του Χαμενεί έχει κόψει την πρόσβαση στο διαδίκτυο και στις τηλεφωνικές επικοινωνίες, σε μία προσπάθεια ακόμα πιο ευρείας καταστολής των διαδηλωτ(ρι)ών. Έτσι, η μόνη πηγή πληροφόρησης προέρχεται είτε από προσωπικές μαρτυρίες μαζικών δολοφονιών διαδηλωτ(ρι)ών στους δρόμους, είτε από το ίδιο το καθεστώς με τις επίσημες ενημερώσεις του. Δεν είναι τυχαίο πως τα περισσότερα -αν όχι όλα- τα συλλογικά όργανα όπως σωματεία εργαζομένων, κόμματα, οργανώσεις και συλλογικότητες έχουν απαγορευτεί από το κράτος. Πρόκειται για ένα χαρακτηριστικό δείγμα της καταστολής που κυριαρχεί.

Οι κινητοποιήσεις ξεκίνησαν ως μία μορφή διαμαρτυρίας ενάντια στο ανυπόφορο και αυξανόμενο κόστος ζωής και εξελίχθηκαν γρήγορα σε μία ολοένα και πιο έντονη και μαζικοποιημένη κοινωνική κατακραυγή τόσο στην Τεχεράνη όσο και σε αρκετές άλλες πόλεις της επικράτειας. Ο κόσμος εξεγείρεται για

θεμελιώδη δικαιώματα, ανθρώπινη αξιοπρέπεια, για μια ανάσα ελευθερίας και κυρίως για δικαιοσύνη. Αγωνίζονται ενάντια στην καθημερινή εξαθλίωση και καταπίεση από το κράτος του Ιράν. Στο ζήτημα του αυξημένου κόστους ζωής, πέρα από την συνεχή πολεμική ετοιμότητα και προετοιμασία και τον ίδιο τον πόλεμο μεταξύ Ιράν και Ισραήλ, σημαντικό ρόλο έχουν παίξει και οι οικονομικές κυρώσεις από πλευράς της Ε.Ε. και των ΗΠΑ οι οποίες στραγγαλίζουν ακόμα παραπάνω την οικονομία και την ζωή εντός του Ιράν.

Επομένως, καταλαβαίνουμε πως είναι κάτι παραπάνω από ειρωνικό οι τελευταίοι (Ε.Ε. – Η.Π.Α. και Ισραήλ) να αγωνιούν για την τύχη ενός λαού που οι ίδιοι έχουν φροντίσει να συνθλίψουν οικονομικά. Είναι απολύτως ειρωνικό, να θυμούνται και να επικαλούνται τα ανθρώπινα δικαιώματα και κάποια δημοκρατία, όταν στην Παλαιστίνη συντελείται μία γενοκτονία που δεν έχει σταματήσει παρά την “κατάπαυση πυρός”. Όταν το Ισραήλ φυλακίζει και βασανίζει με ποικίλους τρόπους τους/τις Παλαιστίνιους/ες μόνο και μόνο επειδή υπάρχουν.

Είναι προφανές πως όλες αυτές οι κρατικές δυνάμεις προσπαθούν να εκμεταλλευτούν με ποικίλους τρόπους την όποια κοινωνική δυναμική εντός ενός καθεστώτος όπως του Ιράν. Είτε με την “ευκαιρία” για μία ακόμα ωμή πολεμική επίθεση με βόμβες, είτε μέσω του ρόλου του σωτήρα, όπως έχει γίνει σε άλλες περιπτώσεις της αιματοκυλισμένης Μέσης Ανατολής. Αυτό, όμως, δεν σημαίνει σε καμία περίπτωση πως οι άνθρωποι που βγαίνουν στους δρόμους δεν πρέπει να έχουν φωνή κι ότι πρέπει να κάτσουν ήσυχοι/ες σε κάτι που αφορά στην ίδια τους τη ζωή.

Όπως πριν κάποια χρόνια φωνάζαμε μαζί με τις γυναίκες του Ιράν “Γυναίκα, Ζωή και Ελευθερία”, έτσι και τώρα ενώνουμε τις φωνές μας εκφράζοντας την οργή μας για τις γυναικοκτονίες, την κοινωνική αδικία και την κρατική καταστολή στο Ιράν και όπου αλλού στον κόσμο, από άκρη σε άκρη. Κάθε κοινωνική κίνηση είναι πάντοτε ρευστή και δεν μπορούμε να γνωρίζουμε ακριβώς την κατάληξη της. Το μόνο που μπορούμε να ξέρουμε είναι ότι η αντίσταση στον θάνατο και στην αδικία εκφράζεται στους δρόμους

ενάντια σε οποιοδήποτε καθεστώς και με μεγάλο κόστος σε ζωές. Όπως και στην Αμερική, μετά τις επιχειρήσεις του ICE τους τελευταίους μήνες και ιδιαίτερα στη Μινεσότα, έπειτα την δολοφονία της Renee Nicole Good από πράκτορα του ICE με τις κινητοποιήσεις να συνεχίζονται δυναμικά.

Σε μία περίοδο όπου οι πολεμικές μηχανές έχουν πάρει ήδη μπρος για τα καλά, το λεγόμενο “δίκαιο του ισχυρού” είναι ακριβώς αυτό: Η αποκτήνωση και η κοινωνική ανοχή της κρατικής και καπιταλιστικής βίας και βαρβαρότητας σαν μία φυσιολογική ροή των πραγμάτων που επηρεάζει μόνο αυτούς/ές που την δέχονται. Ο φόβος δεν θα αλλάξει πλευρά αν δεν τολμήσουμε να σταθούμε απέναντι σε όσα πνίγουν την καθημερινότητα.

Να μη νικήσει ο θάνατος.

Οι ζωές των Ιρανών μετράνε.

- Αλληλεγγύη στον εξεγερμένο λαό στο Ιράν
- Καμιά πολεμική επέμβαση των ΗΠΑ και του Ισραήλ

Αντιεξουσιαστική Κίνηση Θεσσαλονίκης

**Ανακοίνωση Αντιεξουσιαστικής
Κίνησης Αθήνας για την
στρατιωτική επίθεση των ΗΠΑ
ενάντια στον λαό της**

Βενεζουέλας

Από τα ξημερώματα είναι σε εξέλιξη στρατιωτική επίθεση του κράτους των ΗΠΑ ενάντια στον λαό της Βενεζουέλας. Με σφοδρούς, ταυτόχρονους, αεροπορικούς βομβαρδισμούς στην πόλη του Καρακάς και στις πολιτείες Λα Γκουάιρα, Αραγούα, Μιράντα και αλλού.

Είναι μια συνήθης συνέχεια επιβολής του ασφυκτικού ελέγχου του Κράτους των ΗΠΑ στη Λατινική Αμερική, τη λεγόμενη και «πίσω αυλή της Αμερικής» καθώς οι Ηνωμένες Πολιτείες, από τον 19ο αιώνα, τη θεωρούσαν ζωτικό χώρο συμφερόντων και

άσκησης επιρροής, αντιμετωπίζοντάς τη ως αποικιοκρατική κτήση. Τα παραδείγματα πολλά, όπως πρόσφατα, με την ανάπτυξη πολεμικών αεροσκαφών, τον περασμένο Δεκέμβριο, στον Ισημερινό, παλιότερα στη Γρενάδα (1983), στον Παναμά (1989), αλλά και με την εκκωφαντική «εισβολή», το 1973, στη Χιλή. Τα προσχήματα αυτών των στρατιωτικών επεμβάσεων δεν έχουν σημασία, γιατί είναι όλα αντίστοιχα των «Πυρηνικών» (aka «Όπλων Μαζικής Καταστροφής») του Ιράκ, ενώ σημασία έχει η στάση του Αμερικάνικου στρατιωτικοπολιτικού συμπλέγματος στο διεθνές ανταγωνιστικό πεδίο στη σημερινή πραγματικότητα.

Ωστόσο, η επίθεση των ΗΠΑ στη Βενεζουέλα αποτελεί σημείο – τομή για την αποικιοκρατία του 21ου αιώνα. Φέρνει την στρατιωτική εξουσία στο επίκεντρο της σύγχρονης κυριαρχίας, ξεχαρβαλώνοντας εντελώς το διεθνές δίκαιο του μεταπολεμικού κόσμου. Αποσύρει από το προσκήνιο πιο «πολιτικές» μορφές εξουσίας, που στηρίζονται πάνω στην ηγεμονία των αποικιοκρατών πάνω στους υποτελείς λαούς. Χαράσσει ξανά τις σύγχρονες γιάλτες μεταξύ των αποικιοκρατών για την νομή του κόσμου, με υπόγειες συμφωνίες για τα back-yards των άλλων μεγάλων αποικιοκρατικών δυνάμεων (της Ρωσίας ως προς την Ουκρανία, της Κίνας ως προς την Ταϊβάν). Και επανεκκινεί τις μυλόπετρες του καπιταλισμού σε πολεμικούς ρυθμούς με καύσιμο πληθυσμούς, φυσικούς πόρους και φύση.

Ο Ντόναλντ Τραμπ φρόντισε να υπενθυμίσει από την αρχή της εισόδου του στο Λευκό Οίκο σε «φίλους» και συμμάχους, κυρίως, ποιος είναι το αφεντικό στο Δυτικό στρατόπεδο. Με την αυθαιρεσία του Κυρίαρχου συμμετείχε στη Μέση Ανατολή, είτε οριοθετώντας την γενοκτονία στη Γάζα είτε με ευθείες επιθέσεις στο Ιράν είτε με αγκυροβολημένο στόλο στην ΝΑ Μεσόγειο και στη θάλασσα της Ν. Κίνας, διατηρώντας ένα νεο-ψυχροπολεμικό κλίμα με τον μεγάλο εχθρό, την Κίνα.

Παράλληλα, με ξεχωριστές συμφωνίες επέβαλε συνθήκες αιματηρής ειρήνης στη Μ. Ανατολή και προσπαθεί να κάνει το ίδιο με την Ουκρανία, νομιμοποιώντας το άλλο, υπό συγκρότηση, ανταγωνιστικό στρατόπεδο. Συνέπεια αυτής της τακτικής είναι ο επανεξοπλισμός της Ευρώπης, αλλά, και χωρίς καμιά αμφιβολία, η παροχή συναίνεσης για την επέμβαση στην Βενεζουέλα.

Όπως και να έχουν τα πράγματα, η δυτική αποικιοκρατική υπεροψία για την πειθάρχηση των κοινωνιών του «τρίτου κόσμου», μέσω στρατιωτικών επεμβάσεων, έφερε τα αντίθετα αποτελέσματα και σε πολλές περιπτώσεις οδυνηρές συνέπειες για το σύνολο των δυτικών κοινωνιών.

Το Διεθνές Δίκαιο είναι για τους υποταγμένους και όχι για τους Κυρίαρχους. Κάθε Κράτος, σα διαχωρισμένος θεσμός, μπορεί να νομιμοποιεί και να απονομιμοποιεί ανάλογα με τα συμφεροντά του και τους εκάστοτε πολιτικούς συσχετισμούς. Αυτοί όμως που καλούνται κάθε φορά να πληρώσουν είναι οι κοινωνίες που παράγουν το αναγκαίο αίμα-λίπασμα για την στρατοκρατία και τον κρατικό επεκτατισμό.

Η Βενεζουέλα βρίσκεται αντιμέτωπη με την μεγαλύτερη συγκέντρωση στρατιωτικής ισχύος που έχει εμφανιστεί στην ιστορία. Μπορεί όμως να γίνει ο τάφος του σύγχρονου μιλιταρισμού εισάγοντας, τον διάλογο της αντίστασης στο διεθνές πεδίο. Τα μεγάλα κοινωνικά κινήματα της Βενεζουέλας και της Λατινικής Αμερικής, που θα προβάλλουν αντιστάσεις απέναντι στην λαίλαπα της σύγχρονης αποικιοκρατίας, είναι άρρηκτα συνδεδεμένα με τα δικά μας κινήματα στην Ευρώπη και

στην Ελλάδα, που μάχονται την αποικιοκρατία, τον πόλεμο και τον καπιταλισμό.

Καλούμαστε σε αυτή τη συνθήκη, μπροστά στον πόλεμο, να αρνηθούμε τον στρατοπεδισμό, αρνούμενοι να ενισχύσουμε τους κανόνες και τις συνθήκες του πολέμου, τασσόμενοι ταυτόχρονα με τους λαούς ενάντια στην σύγχρονη αποικιοκρατία.

Η συγκρότηση αντιμιλιταριστικού αντιπολεμικού προγράμματος σε διεθνές επίπεδο είναι το αναγκαίο βήμα σήμερα και το οποίο, χωρίς ιδεολογικές κατασκευές, μπορούμε να το πετύχουμε. Ο κόσμος έχοντας την ιστορική εμπειρία των πρόσφατων παγκοσμίων πολέμων, μπορεί να τους σταματήσει. Ας είμαστε και εμείς σε αυτή την αντιμιλιταριστική αντιπολεμική ροή.

Αντιεξουσιαστική Κίνηση Αθήνας